

*Efter tre dygn kom väderomslaget. Efter tre dygn av ihållande regn kom solen och värmen.
Livet i dalen sköt fart på nytt och först på plan var en frusen dagslända.*

Bild Lennart Bergqvist

DEN LILLA GRÅ SLÄNDAN

Regnet varade i tre dygn. Vräkte ner utan uppehåll. Vinden, som kom svepande genom fjälldalen, pumpade in regnväder efter regnväder från nordväst. Och det var kallt. En rå, fuktig kyla som trängde genom kläder och själ, som förlamade och tröttade.

Och ändå var det så fint, när jag startade vandringen upp mot Ransarån! Sol och en svag vind som bådade gott för fisket. Men redan när jag hade hunnit knappt halvvägs började vädret skifta. När jag passerade Tjäckolastugorna och mötte älven första gången, så kom regnet. Först ett fint, lätt regn som nästan hängde kvar i luften. Det var ett skönt regn att vandra i, jag blev knappast våt.

Men senare, på kvällen, när jag fått upp tältet vid forsacken nedanför den gamla renvaktarstugan, tog det i. Regnet ökade och blev kallt. Och strax innan jag somnade i sovsäcken, hörde jag hur vinden kom. Det riste i björskogen och fladdrade i tältduken. Det stilla bruset från forsacken trängdes undan. Älvens mummel steg och sjönk i takt med vindstötarna.

På morgonen var den tidigare kristallklara älven som förbytt. Vattnet var grått, floden steg för varje timme. När jag riggade mina spön, var det utan entusiasm. Älven var som död. Inte ett vak, inte en rörelse i vattnet...

När jag kryper ur tältet den fjärde dagen har någonting hänt. Vinden, den iskalla och genomträngande, som plågat mig i flera dygn, är borta. Och regnet har avtagit, övergått i ett stilla duggregn. Att jag aldrig kan lära mig! Här har jag legat i flera timmar i tältet och

halvsovande lyssnat till regnet mot tältduken. Halva förmiddagen har gått åt, medan jag trott att det fortfarande ösregnade ute..! Hur många fisketimmor har jag inte missat under årens lopp, därför att jag aldrig kan lära mig att även det lättaste duggregn låter som ett skyfall inne i tältet..?

Nåväl, så mycket har jag väl inte missat i dag. Älven är fortfarande hög, men hon stiger inte längre. Och vattnet har redan börjat klarna...

En ensam, frusen slända kommer vinglande över vattnet. Grå och obetydlig försöker hon gömma sig i strandsnären av vide och småbjörk. Men jag hittar henne. Försiktigt kliver hon omkring i min kupade hand. Fladdrar lätt med vingarna, böjer den slanka bakkroppen och svänger stjärtspröten upp och ned.

Det är den enda dagslända jag sett hittills under veckan, ja den enda flygande insekten över huvud taget. Och hon blir till ett hemligt tecken. Hon är min budbärare från det okända, som säger: "Håll ut! Snart blir vi fler. Snart kommer solen och värmen. Snart lämnar öringen sitt gömställe i det djupa selet. Snart ska du känna pulsen bränna och adrenalinet rusa runt i dina ådror, när den första vakringen bryter forsnackens blanksug. Snart... I dag, eller i natt, kanske..."

I flera timmar håller jag på med småsysslor vid lägerplatsen. Lagar mat, kokar kaffe och pysslar med utrustningen. Jag fettar in torrflugor och vässar krokar. Kollar tafsar och linknutar. Jag väntar, avvaktar, förbereder.

När molnen spricker upp vid middagstid, blir jag inte förvånad. Och när solen bryter fram över Durrenskalet börjar jag packa ryggsäcken och fiskekorgen. I natt ska jag fiska vid Skible. Just där vattnet skjuter fart efter det långa, djupa selet. Dit kommer säkert storöringen, när augustinatten är som djupast.

När jag börjar följa älven nedströms har vädret skiftat totalt. Himlen är blå, så när som på en kvadröjande molnskärm i norr och det ångar ur marken av solvärmen.

Det har redan börjat skymma, när jag når Skibleselet. Jag ser inga vak, men är övertygad om att fisken snart ska komma igång. Och medan natten sänker sig över Ransarådalen, kokar jag kaffe och buljong över den flammande brasan.

Sedan elden brunnit ut sitter jag kvar och låter ögonen vänjas vid mörkret. Det är då jag hör de märkliga ljuden från andra sidan älven. Det rasslar, piper och flämtar i backen.

Efter en stund kan jag urskilja var ljuden kommer ifrån: det är två rävingar som leker tafatt! Upp och ner rusar dom i branten, leker, gnabbas och brottas. Dom verkar helt omedvetna om min närvaro och den glada leken pågår i flera minuter. Inte förrän jag visslar högt och ljudligt reagerar rävingarna. Tvärstannar mitt i jakten och sitter med klippande öron för att lokalisera mig. Och när jag hostar lite lätt, kastar dom om och försvinner i björkskogens dunkel.

Det första vaket kommer strax efter midnatt. En fiskrygg bryter vattenytan mitt ute i blankstrykan. Ett typiskt nymfvak i strömmande vatten - en lätt välvning i ytan och en kilformad "vakring" som följer strömmen och långsamt dör ut.

Han kommer redan i första kastet.

Den svarta nymfen av sälhår landar visserligen någon meter kort om fisken, men han kommer ändå. Likt en gädda går han efter nymfen. En plogvåg skjuter fart och när den når flugan suger det i. Tungt och bestämt.

Drillningen blir odramatisk men ändå säregen. Öringen går lugn men okuvlig uppströms, mot det djupa selet. Och jag följer efter på strandkanten. I bekväm promenadtakt vallar jag min öring under stjärnorna! Uppe i djupvattnet gör han några lama rusningar, men ger snart upp och låter sig håvas. Han väger cirka kilot och är en mycket vacker fisk.

När jag kommer tillbaka till eldstaden och kaffepannan, har flera fiskar börjat vaka. Den slingrande, böljande, men ändå blanka, vattenytan bryts ständigt av fiskryggar och viftande stjärtar.

Men jag gör mig ingen brådska. Jag trycker ner nervositeten och upphetsningen med en mugg kaffe och en pipa tobak. Medan alltfler stjärnor tänds på natthimlen och resterna av dagen bleknar bort bakom Lasterfjället, smälter jag kampen med den märkliga öringen som högg som en gädda och uppförde sig som en hund..!

Och jag tänker på den lilla grå sländan, den skygga budbäraren som överlämnade sitt budskap däruppe vid forsacken. Hon hade rätt! Det är i natt det sker. Det är nu som livet i dalen vaknar upp igen efter flera dygns förlamning.

Öringen är som besatt. Den vakar överallt. Selet och blankströmmen som tidigare i veckan legat döda och övergivna, sjuder nu av liv. Inte ens när jag vadar ut mitt i strömmen tycks fisken reagera. En fisk är uppe gång på gång bara några meter nerströms mina stövlar. Han är så nära att jag bara behöver sänka ner nymfen med spötoppen. Han suger tag direkt. Den här öringen är betydligt mindre men livligare. Hoppas och studsar i ytan. River upp kaskader av silverglitrande droppar.

När de första solstrålarna letar sig över Ljustfällets 1200-meters topp slutar vakfesten. Efter några minuter ligger vattnet blankt och öde igen. När jag vadar in mot land, känner jag hur kallt det blivit. Men nu är det en annan, friskare kyla, som redan hunnit bilda en tunn hinna av is i kaffepannans botten.

Omtumlad, med tunga ögon och bedövade sinnen, vandrar jag hem mot tältet. Halkar på den slippriga stigen, snubblar över fjällbjörkens slingrande rötter. Det flimrar för ögonen, sömnen bränner bakom ögonlocken. Jag tycker det fladdrar kring huvudet på mig, något litet och grått, som hela tiden finns där. Kanske är det den lilla sländan, eller någon av hennes otaliga bröder eller systrar, som viskar i mitt öra: "Där ser du! Hade jag inte rätt? Och snart kommer det att hända igen. I morgon. Nästa natt... Eller nästa år... Och nästa... Och nästa..."

Copyright © Jerry Petersson/JP Press Agency 2020

